

ligvis i dette Øjeblik sad ved det festlige Middagsbord derhjemme sammen med sine Forældre og Søskende. Han saae det brede Bord under den store, straalende Lysekrone, den pyntelige Opdækning, Blomsteropsatsen og de aldrig manglende Frugtskaale, . . . Philip Salomon for Bordenden i sin højryggede Gyldenlædersstol med Servietten under Hagen . . . Ivan, Nanny og de andre Børn anbragte paa maa og faa uden Hensyn til Alders- eller Kønsforskel . . . alle sorgløst snakkende og berettende i Munden paa hinanden . . . kun Jakobe som altid tavs og udeltagende, bleg og alvorlig, „Visdomsuglen“, som Faderen spøgende plejede at kalde hende, „Institutbestyrerinde Striks“, som Nanny mindre godmodigt havde døbt hende.

Pludselig gled en ny Skikkelse ind i Billedet . . . Eybert. Han vidste, at Jakobes gamle Tilbeder igen havde faaet sin Gang der i Huset. Hun havde for nogen Tid siden selv fortalt derom. I Grunden havde hun vel aldrig helt overvundet sin Tilbøjelighed for denne Ædruelighedens glatkæmmede Apostel derhjemme. Naar han tænkte sig om, havde der ogsaa været noget vist forbeholdent, ligesom tvivlraadigt og hemmelighedsfuldt ved hendes senere Breve. Tænkte hun maaske paa at slaa op med ham? Og skulde hendes Tavshed paa lempelig Vis forberede ham derpaa? Var det Meningen?

Naa ja, de Følelser, der havde ført dem sammen, var jo hverken for hendes eller hans eget Vedkommende af nogen særdeles ophøjet Natur, bundede i hvert Fald ikke i nogen harmonisk Samstemmen af Karaktererne. Særlig i denne sidste Tid var det bleven ham uhyggelig klart, hvor grundforskellige de i enhver Henseende var.